

UNIVERSITY
OF TURKU

This is a self-archived – parallel-published version of an original article. This version may differ from the original in pagination and typographic details. When using please cite the original.

AUTHOR	Saila Poulter, Manne Kallio, Terhi Mäntylä, Sara Routarinne
TITLE	Tavoittaako ainedidaktinen tutkimus opettajat?
YEAR	2023
DOI	https://doi.org/10.23988/ad.141710
VERSION	Publisher's PDF
CITATION	Poulter, S., Kallio, M., Mäntylä, T., & Routarinne, S. (2023). Tavoittaako ainedidaktinen tutkimus opettajat?. <i>Ainedidaktiikka</i> , 7(2), 1–2. https://doi.org/10.23988/ad.141710
LICENSE	CC BY-NC-ND 4.0

Tavoittaako ainedidaktinen tutkimus opettajat?

Olemme tottuneet ajattelemaan, että Suomessa on laadukas opettajankoulutusjärjestelmä. Yleisesti jaettu käsitys on myös se, että osana erinomaista opettajankoulutusta suomalaiset opettajat ovat saaneet vankan ainedidaktisen koulutuksen. Lisäksi kerromme mielellämme maailmalla, että meidän opettajien osaamista tuetaan jatkuvan koulutuksen ja ammatillisen täydennyskoulutuksen avulla. Ehkä todellisuus ei aivan näin ruusuinen ole, ja ainakin ainedidaktiikan tila kasvatustieteellisessä keskustelussa ja opettajankoulutuksessa on kohdannut monia haasteita viime vuosikymmenien aikana.

Oppiaineiden opettaminen nojaa aine- ja aihespesifien tiedonmuodostamisen tapoihin ja edellyttää tiedonalakohtaisten strategioiden hallintaa. Mutta mikä on ajankohtaisen ainedidaktisen tutkimuksen merkitys opettajalle? Miten jo valmistuneet opettajat tunnistavat ainedidaktisessa ajattelussa tapahtuvat muutokset ja pysyvät kehittyvän ainedidaktiikan mukana, elleivät he perehdy siihen liittyvään tutkimustietoon? Jääkö Ainedidaktiikka-lehden sisällöt luokanopettajalle tai aineenopettajalle arjen opetustyöstä liian etäälle?

Ainedidaktisella tutkimuksella on vahva praktinen merkitys, jonka kautta voidaan vaikuttaa opetustilanteiden tuntemukseen, ainespesifin näkökulman tunnistamiseen oppimisessa, ja koko oppiaineen luonteen ymmärtämiseen. Monet opettajat kokevat, että oppimista ja opettamista koskevaa tutkimustietoa olisi hyvä ehtiä lukemaan enemmän. Ainedidaktinen tutkimus ei ole vain opettajankoulutusta varten, vaan se tuottaa uransa eri vaiheissa toimiville opettajille tietoa, jonka varassa opettaja voi kehittää osaamistaan. Ainedidaktisella tutkimustiedolla on merkittävä rooli myös opetussuunnitelmatyössä, eikä sen merkitystä laajemminkin koulutuspoliittisten valintojen taustalla tulisi aliarvioida.

Ainedidaktiikka-lehti on luokanopettajalle ja aineenopettajalle ikkuna uusimpaan tutkimustietoon ja väline oman arjen työn kehittämiseksi. Ainedidaktiikka-lehti tarjoaa ajankohtaista ja tutkittua tiedonalalähtöistä tietoa, joka tuo esiin eri oppiaineisiin liittyviä ainedidaktisia ominaispiirteitä. Ainedidaktinen tieto voi olla myös eheyttävää ja eri tiedonaloja yhdistävää. Monen oppiaineen didaktiikan taustatieteenalat ja uudet tutkimusnäkökulmat ovat luonteeltaan rajoja ylittäviä, kuten esimerkiksi tämän vuoden ensimmäisessä numerossa julkaistu Susanna Itäkareen artikkeli varhaiskasvatuksen katsomuskasvatuksesta osoittaa.

Mikäli Ainedidaktiikka-lehti kuuluisi opettajan lukulistalle, saattaisi hänen silmäänsä osua esimerkiksi tässä numerossa julkaistavan Raili Keränen-Pantsun kirjoittama väitöskirja. Lukukokemus voisi tarjota opettajalle oivalluksia kertomusten käytön merkityksestä opetuksessa, ja haastaa hänet pohtimaan syvällisemminkin sitä, miten keskeistä on narratiivinen tiedonmuodostus loogis-tieteellisen tietämisen tavan rinnalla ihmisen ajattelun ja oppimisen osana. Väitöskirjassa perustellaan argumenttia ihmisestä kertovana olentona. Ajatus identiteetistä kertomusmuotoisena liitettynä perusopetuksen opetussuunnitelman tavoitteeseen oppilaan identiteettityön tukemisesta puoltavatkin narratiivisten didaktisten näkökulmien hyödyntämistä opetuksessa.

Ainedidaktiikka-lehti toivottaa julkaistavaksi paitsi ainedidaktiseen tutkimukseen kohdistuvia tutkimusartikkeleita, myös ainedidaktisten väitöskirjojen lehtiä ja alan kirjallisuudesta laadittuja kirja-arvioita. Lehdessä ainedidaktiikka ymmärretään laajasti ja se on avoin metodologisesti ja teoreettisesti erilaisille näkökulmille. Erityisesti toivoisimme näkevämme entistä enemmän teoreettisia ja käsiteanalyttisiä tutkimuksia, sekä kirjallisuuskatsauksiin perustuvia artikkeleita. Toivomme lehden metodologis-teoreettisen monipuolisuuden ja laaja-alaisuuden kutsuvan lehden pariin paitsi uusia kirjoittajia, myös uusia lukijoita erityisesti opettajanhuoneista.

Saila Poulter¹, Terhi Mäntylä², Sara Routarinne³ ja Manne Kallio¹

¹Helsingin yliopisto, Kasvatustieteellinen tiedekunta

²Jyväskylän yliopisto, Kasvatustieteiden ja psykologian tiedekunta

³Turun yliopisto, Kasvatustieteiden tiedekunta